

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer
vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Skríbanek Géza.

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt
Nyílttér sora 20 kr.
Hirdetések nagyság szerint.

Közkönyvtárakat!

Panaszkodunk, hogy könyveink nem fogynak, sopánkodunk, hogy egy-két felkapott modern író munkáin kívül, könyv nem fogy a piacon.

Hja, ne csodáljuk, kicsiny az olvasó közönségünk, könyveink árai pedig nagyok. S itt a baj, azért kicsiny az irodalompartoló közönség, mert szegény ember nem lehet az.

Pedig a szegény ember is szeretne olvasni, tanulni, mivelődni és jó könyvek révén szórakozni. Avagy a szegény embert ki is kell zárni irodalmunk ismeretéből, melyből ő részt ne vehessen esténként a robot, a kenyérkereset igája után?

De kérдем, kinek van inkább szüksége jó s nemes könyvekre, lelket, szellemet és szívet izmosító, erősítő olvasmányokra mint a szegénynek. A gazdag mindenfelé körültekinthet, lát, tapasztal, igazán él, a szegény ember csak a nyomorából és a könyvekből ismerheti meg az életet, a földet, mely magán hordja és az emberiséget, melynek ő egy kis porszeme.

A szocializmus, kozmopoli-

tizmus, atheizmus és a más sok gonosz izmusnak ugyan mi az okozója? Talán a jó könyvek élesztik a szegény emberekben? Ó nem, hanem mert épp jó könyvekből helyes szellemi és lelki táplálékot nem szedhet magának, hát elolvassa a szocialista izgatók ingyen szórt nyomtatványait és így lesz magából a jó lelki szegényből is agitátor . . .

Emeljünk hát jó könyvekkel gazdag közkönyvtárakat! Ez országban ugyszólván, még nincs is közkönyvtár. Három könyvtár van ugyan az ország szívében és pedig az akadémiai, muzeumi és egyetemi; ilyen könyvtár van az országban több helyen is kisebb arányokban, de csak a lateiner világ számára, sőt ezt sem elégti ki; de közkönyvtárunk egyetlen egy sincs.

A kaszinók tartanak ugyan könyvtárakat, de ez alig áll néhány száz kötetből, s a szegény ember ugyan hogyan fizesse azt a nagy tagsági díjat? A városoknak maguknak kell megteremteni a közkönyvtárakat, melyek nem a legmagasabb tudománnyal volnának megtömve, nem Pulszky Agost jogbölcészeti fejtegetései, nem Kautz Gyula közgazdasági elvei, hanem egyszerű jó

könyvek, miket csak egy szerény Jókai Mór, Jósika Miklós tud írni.

Igen, ilyen olvasni valót adunk a népnek! Olvasni valót sokat, a mennyit csak elbir üres óráiban; és ugyszólván ingyen. Erre áldozni kell a kormánynak a városok és megyék törvényhatóságainak, képviselőtestületeinek és a társadalomnak. Csak annyit kell áldozni, hogy a közkönyvtár helyisége és pár ezer darab könyv meg legyen, mert meggyőződésem szerint, legyen az olvasási díj bármilyen kicsiny: az ilyen közkönyvtárak, ha megvannak, abból fenn tudják tartani s szaporíthatják is a könyvek számát. Persze az olvasótermet nem hetenként egyszer kellene megnyitni, hanem minden este két-három órán át és vasárnap egész nap hozzáférhetőnek kell lenni. Tovább megyek. Módot kell találni arra is, hogy a szegény ember a könyvet haza is vihesse, hogy esetleg családjának felolvashassa.

Csekélynek, jelentéktelennek látszó dolog ez, elolvasásakor talán sokan nevetni szeretnének. Pedig ezt ne tegyék. A közkönyvtárak ügye sem nem jelentéktelen, sem el nem ódázható

T Á R C Z A.

Francia nyelv tanár.

Abban a bérkaszányában lakott, ahol mi s naponta láttam futkozni a lépcsőkön, a hogy a francia óráira szalagált. Viktornak hívták, született francia volt. A negyedik emeleten lakott s naponta 20-30-szor befutotta a hosszú lépcsősort. Pihegve állott meg olykor, aztán csak futott tovább, mert a kis hivatalnoknők, a számtisztelnők, akiknek a fiait tanította, nem akarták hiába kidobálni a pénzt és szigorú pontosságot követeltek. Viktora ugyan nem is igen panaszkodhattak. Olyan volt ő mint egy jól berendezett gép s szinte olybá is vették. A szegény, vérszegény francziának köd volt a rögeszméje. Kődös napokon ki nem mozdult volna a szobájából, hanem ott állott az ablaknál és bámult a fehérségbe.

Egyszer benyitottam hozzá. Valami ürügygel, bár tudtam, hogy ilyenkor nem

szerez senkivel találkozni. Engem különben kedvelt, mert mindig figyelmes voltam iránta, ha hozzám jött, hogy öcsémnek órát adjon. Amint észrevett, meglepett arcot csinált s kellemetlen kifejezés ült vonásain, hanem aztán hirtelen barátságosan megfogta a kezemet, s ülésel kínál meg. Oly áthatóan nézett rám, hogy szinte megborzadtam, s a kezem reszketett az övében.

Akadozva adtam elő, hogy szótárért jöttem hozzá. Könnyedén kelt fel, hogy a könyvet megkeresse, s azután hozzám fordulva szomorúan mondá:

— Hallom, hogy elmegy a szülői házból, az életbe.

Olyan furesán, szinte misztikusan hangzottak szavai. A kis íróasztali óra sebesen ketyegett, a sarok állványról egy törött Vénus-szobor nézett ránk mereven.

— Tudja-e, mi a világ? — s szinte lázasan folytatta: Sokkal fiatalabb voltam mint Ön, mikor kidobtak a világba. Még a vakáczióimat sem tölthettem otthon, mert ez idő alatt vidékre küldtek, hogy

nyelveket tanuljak. A barátaim, kik nem mehettek sehova, irigykedtek rám, viszont meg én irigyeltem őket, hogy mily jó dolguk van, nem kell a fejüket törniök s azt teszik egész nap, ami nekik tetszik. Sokszor elhatároztam magamban, hogy felhagyok mindennel s megszököm, de olyankor mindig eszembe jutott az édes anyám, aki összetett kezekkel kért, hogy tanuljak, mert különben mi lesz belőlem. Saját magát hozta fel példának, a nagy nyomoruságót, amibe az által jutott, hogy inkább férjhez ment s most hatan nyomorognak, s hogy az apám se olyan szelid, megadó többé, mint eleinte, hanem goromba és ingerült. Ki is csodálkozhatnék rajta, mikor a gyerekek mindig éhesek s a világ olyan drága, olyan rossz. Csak tanultam hát tovább és tovább, mind nagyobb buzgalommal.

Tizenkilenc éves voltam, mikor egyik tanárom protekciója folytán egy előkelő magyar uri családhoz jutottam nevelőnek két fiúcska mellé. Oh boldog, nagyon boldog életet éltem ott. A kis fiúk szeret-

többé. Ma már a nemzetek erkölcsi nagyságát, a nemzetek jövő fennállását kulturájáról itélik meg. Amely nemzetnek egészséges, fejlett, általános a kulturája: az a nemzet ki fogja bírni a közeleli megrázkódtatásokat, s megmarad az élő államok sorában.

Hát a magyar nemzet akar élő nemzetek közé sorakozni, a fejlődésre képes országok között maradni? Biztosítsuk hát a művelődés általánosodását nemzeti alapon s magyar irodalmunk tág terén, hogy olyanok legyünk, mint a szikla a fergetegekkel szemben. A magyar szó, a magyar művelődés terjesztésére, a magyarság jövőjeért alapítsuk meg a még nem létező közkönyvtárakat.

Baresi jótékony nőegylet bálja.

Igen kellemes estét szerzett mindnyájunknak a baresi jótékony nőegylet f. hó 12-én a Garni szálló termeiben rendezett báljával.

Mintha a már régente elszállingózott hamisítatlan jó kedv ismét csak visszavissza kívánkoznék közibénk s újból uralni kívánna az eddig bizony már nagyon is mostohává lett állapotunkon. Olyan pezsgés, olyan igazi jó kedv volt a baresi jótékony nőegylet rendezte bálján. Semmit nem engedett a régi jó időkben rendezett ily estélyek frissességéből, elevenességéből, mulatós jó kedvéből.

A nemes czél érdekében is úgy anyagilag mint erkölcsileg fényesebb sikert aligha kívánhattunk volna e bálnak, mely minden oldalról teljesen megfelelt a hozzáfűzött reményeknek s mult számunkban a bál sikerét kifejezett reményeinket ezáltal teljes mértékben sőt mértéken felül látjuk kielégítve.

Még e bálon is a rendesen szokottnál többen jelentek meg, úgy hogy a termék zsufolásig megteltek szépséges asszonyokkal és bájos leányokkal s mondhatjuk hogy ritkán van együtt annyi sok szép hölgy, mint volt ez 12-én este, hisz az első négyest is már vagy 50 pár tán-

tek, mindenki finoman bánt velem, s én is szerettem mindenkit, mindent . . . . Az utolsó virágot a kertben, a porszemet, mely ruhámra szállt. Sokszor visszaáldom magamat azóta szép lakásomba s látom ablakom alatt a lombos hársfa hajlós ágát, melyre szeliden fut fel a lillaszín golgota virág. Valahogy úgy képzeltem akkor, hogy én is hasonlítok ahhoz a fához s nekem is keresnem kell a virágot, mely belém kapaszkodik, hogy megédesítse az életemet.

S egyszer úgy képzeltem, hogy megtaláltam. Szomorú, ködös napon történt, fehér pára uszott a légből, habszerű fehér foszlány körös-körül mindenütt. A faluban voltam misén. S akkor jól emlékszem, mint vált ki hirtelen a ködből az a valaki, akit én már álmaimban ismertem, akitől annyit gondolkodtam. Összereztem tekintetétől s körülöttem a köd, a pára keringő táncot járt, hogy szinte szédültem tőle. Mintha lábam alatt megmozdult volna a föld. Karomat nyújtottam neki s

ezolhatta, kettős colomeban, a mi bizony Bareson ma nagy szó. Egyáltalán a bál rendezői élükön Fenyőssy Ödönne-vel minden tekintetben büszkék lehetnek e bál sikerére, melynek javarészét odaitélhetjük a vidékről nagy számmal érkezett hölgyeknek is.

A talp alá valót Simplicius kitünő kaposvári zenekara huzta, s midőn rázendített az első esárdásra, a nagyszámu vendég sereg tánczra perdült s széles jó kedvvel járta azt kivilágos kivirradtig.

Reméljük, sőt kívánjuk, hogy sikerekben ép oly gazdag lesz a közel jövőben rendezendő jelmez bál is, s hogy az igazi fesztelen jó kedv, nemesak ideig-óráig, — hanem állandó vendége lesz ezentul is mint volt, társaságunknak.

A jelenvolt hölgyek névsora ez: Asszonyok: Brodszky Károlyné (Csokonya) Bacher Mórné, Breuer Ferenczné, Deutsch Izidorné, Fenyőssy Ödönne, Frank Rudolfné (Terezienfeld) Geringer Károlyné (Tarnóca) Dr. Hoffmanné (Terezovac) Hoffmann Ferenczné, Dr. Kronberger Adolfné, Krausz Albertné (Babóca) Kremzír Miksáné, Koch Edéné (Kanizsa) Krausz Ignátné, Krizsanitsné (Letenye) Kupferné, Krausz N.-né (N. Korpád) Kreisler Salamonné (N. Erdő) Kohut Samuelné, Lackenbacher Sándorné, Menyhárt Béláné, Pilitz Gyuláné, Puskás Jenőné (Csokonya) Palkovics Sándorné (Bolhó) Politzer Gézáné (N. Korpád) Dr. Piszár Antalné, Pollák Sándorné, Révay Sándorné, Dr. Schwarzné (Berzenze) Schön Izidorné (Gyöngyösmellék) Stern Gyuláné (Zádor) Skribanek Kálmánné (Babóca) Schön Rikárdné, Szabady Ignátné (Babóca) Silberstein Sándorné, Kern Józsefné (Terezienfeld) Somogyi Jánosné, Weiss Árminné, (Hosszufalu) Weiss Jakabné stb.

Leányok: Brodszky Margitka és Irénke (Csokonya) Fenyőssy Ilonka, Frank Ilonka, Farkas Rózi (Verőce) Heinrich Emma (Kapronca) Kohut Irma Krausz Szabi (Babóca) Krausz Ilonka, Krainer Melanie (Szigetvár) Kreisler Irma (N. Erdő) Kuttner Irénke (Budapest) Krausz Katinka (N. Korpád) Obeimüller Lotti (Linz) Peltzmann Miczi (Tarnóca) Stern Leo (Terezienfeld) Stern Janka, Szabady Lenke (Babóca) Schön Frida (Gyön-

ő odahajtottá fejét a vállamra, éreztem puha, meleg lehetét. Magam sem tudom hogy jutottam vissza a kastélyba, mint egy álomra emlékszem csupán . . . . Azután kerestem sokáig, mindenütt. Kerestem, mint a boldogságot, szokás. És nem találtam sehoh. Egy évre rá megint fehér világ volt, mikor a vadászskürtök szóltak és sűrű puskaövés hallatszott az erdő felől, — láttam őt újra egy pillanatra. Szép fekete méhen ült s hasonlított azokhoz a legendás hősnőkhöz, akikről a világtörténelemben oly sokat tanultam és olvastam. Kinyitottam az ablakomat, úgy néztem a fehérségbe, de a látomány csakhamar elveszett szemeim elől.

Azóta sok, sok esztendő telt el és hasztalanul keresem, hasztalan várom. Pedig keresnünk, követelnünk kell a boldogságot, joga van hozzá mindenikünknek. Igen, édes uram! Azonban a boldogság mindig rejtett ködben jár és titkos, sűrű fátyollal takarja be magát előttünk. Nagy ritkán mutat egy kicsike sejtést, de már

gyösmellék) Tekály Ilonka (Tarnóca) Weisz Czäczilia, Wollner Honora (Baja) Valkó Riza (Szt. Márton.)

Kováts A. A.

A csokonyai ünnepély.

A csokonyai dalárda által rendezett ünnepély, társas vacsora és táncestély a mult vasárnapon minden tekintetben szépen sikerült. A programmba felvett énekeket benső ihletettséggel s a szép szöveg közönség teljes meglepedésére mondta el az énekkar; a szavalati darabokat Domokos István komoly meghatottsággal, Deák István ifjú tüzzel, Varga Sándor pedig megfelelő kedélyességgel adta elő. Mind a három szavalót kitüntette a közönség szives tetszésnyilvánításával és tapsaival.

A társasvacsorán mintegy nyolcvanvan vettek részt: nők és férfiak. A hangulatot a jóízű ételek, italok fogyasztása s a jó kiszolgálás mellett emelték a társasvacsorák fűszerei: a felköszöntések. Arany B. r.-ujlaki tanító ur mulattató és kedélyes bevezetés mellett a dalárda vezetőjére és a dalárdistákra emelte poharát; felső Szabó István csokonyai ifjú földműves polgár — mindenkit meglepő magvas tartalmu és szépen előadott toaszttjával — iskolai tanítóját köszöntötte fel; Szalóky Dániel a nőket s az iparosok és földművesek itt megjelent — a szépet, jóért áldozni kész — intelligenciáját éltette. Esti kilencz órától a hajnali órákig folyt a tánc fesztelenül, vigan, de illedelmesen és tisztességesen.

Ez ünnepély mintegy 40 frt. tiszta jövedelmet hozott a szobor-alap gyarapítására. Elősegítették ezt a legnagyobb elismerésre méltó fölülfizetések a helybeli t. gazdatisztek, Széki E., Máté L. lelkészek, Prinke Sándor és Szabó István (babócai lakók), Löwyek, Arany B., Buzsáky J., Nagy M., Pittner Gy., Szalóky D., Takács I. alsó Deák István lakatos, Domján Imre, Kis Bakos József (Böhönye) Máté Illés, Madarász Gy. Nagy István kereskedő stb. részéről. Jól teszi a minden szépet, jóért lelkesedő és áldozni kész intelligenciánk, ha az ilyen „népünnepélyeket“ erkölcsi és anyagi

ez a sejtetem is felér egy ezélnélküli élet gyötrelmeivel. Oh hányszor és hányszor töröm a fejem azóta azzal a gondolattal, hogy miért nem futottam utána a ködbe. Ugy lehet ő is keres engem, s jűzzük, hajtjuk egymást, mint a futó csillagok.

A francia nyelvtanár ábrándosan hajtottá fejét a könyökére s kipirult arczával, lángoló szemével szinte szép volt, pedig esztendőről esztendőre sok ábrándot elnyült már az ő boldogságot szomjazó jelkével . . . . Vannak, akiket megöl ez a vágy, ez a szomjuhozás . . . . Elperzseli a láng, mely önmagát emészti fel.

Egy év mulva mikor látogatóba hazajöttem, hallottam, hogy a szegény nyelvtanár meghalt. Úgy találták a télen egyik ködös napon ablaka előtt a szobapadlóján feküdvé. A uytott ablakon keresztül ki s bejárt a nyirkos, fehér pára, körülnézgetve az apró négyyszögletes papírszeletet, melyre az ő szép, férfias vonásaival fel volt írva: „Elvitt a köd . . . .“

Lévai Béla.

pártfogásában részelteti! Igen jó alkalom ez arra, hogy társadalmunk alkotó elemeit a barátság asztalánál s a lelkesedés fényénél megismerjük s azokat aztán érdemük szerint méltatjuk és becsüljük! Szükségünk van máris (a társadalmi rendet felforgatni kész túlzókkal szemben) arra, hogy az érdekkörök s a rangfokozatok miatt emelt ósdi kínai falak leromboltassanak s társadalmunk tagjai a hazafiság oltármelegénél s a barátság tüznél összeforrasztassanak! Ha szükségünk van egymásra (még a legkisebbre is!) az elemi csapások vagy a háboru eseteiben: mutassuk meg meleg érdeklődésünket s áldozatkészségünket köznépünk egyszerű hazafias ünnepélyén s öröm nyilvánulásain is, kivált ilyenkor, midőn részvételünk a hazafiság oltárán való áldozattétel jelentőségével is bír!

Szalóky Dániel

Hirek

— **Kinevezés.** Örömmel vettük a hirt, hogy főtisztelendő Reiner Gyulát, széles körben köztisztelet és szeretetben álló szuloki plebánost, megyés püspökünk f. hó 14-én a csökölyi-kerület esperessévé nevezte ki. Szívvel gratulálunk!

— **Hymen.** Gróf Mihály barcsi tanító, lapunk munkatársa eljegyezte slávon Verőczéről Radics Juliska kisaszonnyt. Gratulálunk!

— **Farsang után.** Daczára a rövid farsangnak, városunkban volt alkalma kinek-kinek kimulatni magát a társadalom minden osztályából az időközönként tartott különböző táncmultságokon. Multságot tartott ugyanis a barcsi kaszinó, a barcsi olvasókör, a barcsi nőegylet; kerékpár-egyesületünk az idén beérte kisebb keretű házi-multságával saját körhelyiségében, melyen azért a jelen voltak elég jól mulattak. A barcsi-iparostületnek is bár az idén elmaradt a rendes megszokott s jól sikerült bálja, no de azért nekik is volt alkalmuk magukat kimulatni Pálfaluban, az ugynevezett barcsi és pálfalusi iparosok bálján, az olvasókör Sylvester-estélyén s legutóbb pedig hamvazó szerdán, a Szüts féle vendéglőben tartott hering lakomán. A farsang utolsó napjai pedig pláne vigak voltak, mely napokon főleg a köznép mulatott jól a különböző vendéglőkben tartott különféle multságokon, melyek közül nem hiányzott az álarczos-, cigány- és inas bál sem. Szóval az utolsó napokon zajosak voltak a vendéglők, sőt az utcák is, az álarczosok leleményesen öltözött csoportjától, kiken jól mulatott főleg a gyermek sereg. Különösen érdekes volt a lovas csoport, földműves lányok s török ruhába öltözött férfakkal. Karneval hercege uralkodása tehát így elmúlt volna. Multságaink gyöngye természetesen a barcsi nőegylet táncmultsága volt melyről lapunk ezen számában más helyen emlékezünk meg. Hátra van még egy, mely már a bűjtbe nyulik be, a gyermek-jelmez-bállal egybekötött piknik, mely szinte kitűnőnek ígérkezik.

— **Temetés.** Nincs oly költői-toll, mely lelket meghatóbb, szomorubb tragédiát fessen, mint a végzet, a kérlelhetlen halál, midőn elveszi az édes anyát a vi-

lágira jött kis csecsemőtől, ki még meg sem izlelheté az édes anyai-tejet, az anyai csókot s ki sohsem fogja érezni az édes anya melengető szárnyait. De még annál inkább fájóbb, szomorubb az eset, midőn az ujszülött kis csecsemőn kívül még öt, úgyszólván kisdud gyermek veszt el az édes anyát. Oh pedig ez a rövid szó: „elveszteni az édes anyát“, de sokat mondó fájdalmat rejt magában! Megemlékeztünk már lapunk mult számátan Vidik Sándor barcsi polgártársunk feleségének gyászos elhunytáról. Ugyanis a még fiatal, 33 éves nő, midőn e hó 10-én egy egészséges fiugyermeknek adott életet, a szülés után alig 6 órára rá meghalt. Ennek a szomorú véget ért nőnek kinek halálát férjén kívül 6 kis gyermeke siratja, vasárnap délután volt a temetése nagyszámu közönség őszinte részvétele mellett; nem volt a nagy közönség közt senki sem, ki ne könnyezett volna midőn a koporsó mellől keserves sirásuk hallatszott az árván maradt kis gyermekeknek.

— **Egy szegény ember története**
Szegény volt. A szerencsétlenség üldözte. Hét éhező gyermekének és betegen fekvő feleségének nem tudta megkeresni a mindennapi kenyeret, nem annyit, hogy az éhező család ne fázzék. Nyomorgott napnap után s vérző szívvel kellett látnia, hogy gyermekei hogy rognak össze az éhségtől, a hidegtől. Végre az Isten megkönyörült rajta, meghallgatta az ártatlan gyermekek imáját. A szegény munkásnak egy könyörülő szív munkát adott s a szerencsétlen ember, ki csak nyomort ismert, meg volt elégedve sorsával. Az Ujságírók sorsjátékának utolsó húzása előtti napján valami benső sugallatnak engedve, majdnem öntudatlanul lépett be Caedicke A. főelárúró Kossuth Lajos-utca 15. szám alatt levő üzletébe és első keresetéből egy ujságíró-sorsjegyet vett magának. Elrejtette a sorsjegyet, hogy hiábavaló reményeket ne keltsen családjá tagjaiban. Másnap vasárnap levén, munkába nem ment, hanem otthon maradt. Ki írja le örömet, midőn egy ujságot kezébe véve, látta, hogy a főnyereményt az ő sorsjegye nyerte meg. Mint szegény ember feküdt le s mint jómódu ember ébredt fel. Most már elmondta családjának is az esetet s elképzelhetni azt az örömet, mely azután e boldog családi körben uralkodott. A szerencsés ember még aznap felvette a pénzt.

— **A királyné tehenét eladták.**
A csütörtöki budapesti marhavásáron eladták boldogult királynénknak azt a tehenét, mely királynénknak a tejet sok ideig szolgáltatta. A királyné legutolsó svájci utjára is magával vitte e tehenet, melyet most Reisz Vilmos budapesti mészáros mester vásárolt meg, vágatási célra. A tehenet a gödöllői koronaurodalom adatta el, a vásárpénztár közvetítésével, oly kikötéssel, hogy a fejbőrt a szarvakkal együtt; a mészáros köteles az urodalomnak visszaszolgáltatni.

— **Aszurbanipal.** Volt a kajundziki palota falában egy márvány-dombormű. Ma a British-múzeumban van. Aszurbanipal királyt ábrázolja, a mint egy szőlőlugas árnyában pamlagán fekszik; elötte magas, ékes széken ül a felesége, körülöttük szolgálak, legyeznek a hűsülé-

fenséget; ételt hoznak mások, szól a lant, peng a ezitera. Egynéhány fával a kert is legyezve. Stilizált levelű pálmák, melyek törzse egy sorban áll az emberekkel s törzsükből egyszerre hasad ki a levél. Levelen keleti madarak ülnek, furesán, mereven, mint a hogy a gyermek rajzol szépen odatéve a levél lapja mellé, állnak a semmin. — Ő felségeik egy-egy eszét tartanak kezökben. Ajkukhoz emelik. Így emelik immár kétezer éve, fáradhatatlanul kötálaikat, melyekben nincs egyéb, mint por, a mit behordott a szél, ami beleülepedett ott a muzeumi termekben, finom, könnyű, fehér por, lágy és plastikus. Hány költő zengette meg a maga korában e szobrászremeket, mely most egy muzeumi szám, egy adat az emberiség fejlődésének történetében. E merevség a nyugalom, a némaság meghat, és eszünkbe jut Heredia gyönyörű szonettje, a melyben leírja a középkor festői zajos életét, s hozzáteszi:

Ma már a várurak, az urnók oldalán
S a karcu agarak elnyulnak sorba lám
A fekete-fehér kockás kőpadlaton,
Feküsznek hangtalan, siketű és merőn
S nézik kőszemüikkel, melyben nincsen láterő,
Az öröké nyiló rózsát az ablakon.

A nagybecsű relief legtökéletesebb reproductióját a Nagy Képes Világtörténet most megjelent 13-ik füzeté adja közre. Egy füzet ára 30 krajczár. Megjelen hetenként egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai Testvérek Irod. Int. Rt. Budapest, VII. ker., Üllői-út 18.) s minden hazai könyvkereskedésben.

Budapesti gabonadözsde. (Reich Jenő és társa heti jelentése.) A vetések állásáról beérkező jelentések továbbra is kedvezőek. A külföldi piacokon a helyzet nem változott. Nálunk gyenge volt a kereslet és a forgalom az összes czikkeken korlátolt. Takarmányczikkek ártartóak. Buza szilárd irányzatban kezdődött, s a malmok jó vételkedvet tanusítottak; hirtelen azonban fordulat állott be. A kereslet teljesen megszűnt s az árak 10 — 15 krral csökkentek. A legmagasabb eladási ár 10.60, a legalacsonyabb 9.60 frt. volt. Rózsa héten is el volt hanyagolva. Ára 8. — 8.10 frt. Árpa (takarmány és hantolási czélokra) szilárd maradt, az árak 10 krral emelkedtek; 6.50 — 6.60 frtot fizettek érte. Zab nem változott. A hozatalok tartósan mérsékelték s a kereslet is csekély. 5.80 — 6.10 frt. érhető el. Tengeri (6-áru) el volt hanyagolva. 5.30 — 5.50 frt. közt váltakozik.

CSARNOK.

A deési földesur.

(A „Rejtelmes Világ“ közlése nyomán.)

Egyik vidéki munkatársunk közli velünk a következőket:

Egy asszony, ki mindezt nem tudott hinni semmiféle szellem-jelenésben s konokul tagadta, hogy földi ember összeköttetésben állhat a tulvilággal, nemrég meghódolt a szellem-tannak. A dolog így történt:

1895-ben Deesen egy ottani előkelő földbirtokos halt meg. Halála után a harmadik napon éjjeli 1 órakor szelleme megjelent ápolónőjének. Az ápolónő az eseményt a következőképen adja elő:

„November 8-án temettük el a nagyságos urat.

Nov. 7-én, a halálát megelőző éjjelen úgy 12 óra után erős dübörgést hallottam. Minden áron szabadulni óhajtván a szokatlan lármától, fejemet takaróm alá

dugtam. Ez azonban mitsem használt; mert az erős zajt ekkor is nagyon jó hallottam.

A nagyságos úr szobája az enyémtől számítva a kilencedik volt.

Egy óra lehetett mikor a dübörgés hirtelen megszűnt. Én még ébren voltam. Egyszerre hideg szélroham tört be szobámba s égő lámpám kialudt. Jól éreztem, hogy valaki a kezét vállaimra teszi, majd ezeket a szavakat hallottam:

„Jöjj! Nemsokára vége.“

Hideg borzongás szaladt testemen keresztül, félig eszméletlenül hevertem ágyamon.

Félóra telhetett el, míg neki bátorodva fölültem s a lámpát meggyújtottam, majd sebesen magamra kapván ruháimat, pár perc múlva a nagyságos ur szobájához értem.

Kopogtattam. — Semmi nesz.

Ismét kopogtattam, még pedig erősebben. — Ujra semmi válasz.

Benyitottam a szobába. Az asztalon lámpa égett. A szoba egyik sarkában a mennyezetes ágyon feküdt a beteg. Pár lépést tettem az ágya felé s ki irhatja le rémületemet! A beteg szeméit rám meresztve, sovány jobbát fenyegetőleg emelte felém. Lábaim gyökeret vertek s mozdulni sem tudtam. A haldokló azután kezét szeméire tette.

Folyt. köv.

Szerkesztői üzenetek.

Laikus. A beküldött cikket csakis név aláírással közölhetjük, s a nélkül csak azon esetben, ha a beküldő nevét legalább velünk írásban, vagy szóval közli. Különben legyen szerencsénk szerkesztőségünkben.

*Nyilttér.

Nyilatkozat.

Több rendbeli olyan eset jutott tudomásomra, hogy velem semmi néven nevezendő összeköttetésben nem álló kereskedők gazdasági- és egyéb magféléket, különösen répamagvakat mint Mauthner-féle magvakat hoznak forgalomba.

E miatt kötelességemnek tartom, egyrészt a gazdaközönség **tájékoztatásául**, másrészt a magszükségletüket nálam bevásárló kereskedők érdekeinek **megvéde- seül** kijelenteni, hogy a vidéki ismételadónál csak azon gazdasági és kerti magvak tekinthetők valóban czégmentől melyek vagy

az én ólomzárammal,

vagy egy álló

medvét jelképező

törvényszéki bejegyzett védjeggyel, vagy mindkettővel ellátott zsákokban vagy zsákokban vannak.

Mauthner Ödön

csász. és kir. udvari szállító

magnagykereskedése

Budapest, VI., Andrassy-ut 23 sz.

*E rovatban közlöttökért nem vállal felelősséget a Szerk.

Magas jutalékban

részesülnek megbízható szolid ügynökök, kik törvényszerűen megengedett sorsjegyeknek, részletfizetésre való eladásával, egy nagy pénzintézet (résztvény-társaság) számlájára foglalkozni óhajtanak. Ajánlatok „**Mercator**” címen: **Eckstein Bernát** hirdetési irodájába Budapest, V., Fürdő-utca 4, intézendők.

Még sohasem

100.000

koronát

létezett!

lehet az Ujsági-ó-sorsjegyek utolsó huzásánál, mely **már holnapután** kedden február **21-én** fog okvetlenül megtartatni,

egy koronával nyerni.

Főnyeremény **100.000** korona, **10.000** korona stb. stb.

Egy sorsjegy ára
egy korona.

Sorsjegyek kaphatók: az összes bankokban, váltóházakban, dohány-
tőzsdékben és a

„**Barcs és Vidéke**” kiadóhivatalában